

Als carrers de Ramal·la, els partidaris de Hamàs celebren els resultats electorals que els han donat la victòria.

Hamàs: entre l'irredemptisme i la necessitat de pau

La vella terra de Canaan s'ha expressat a les urnes, Hamàs ha dinamitat definitivament l'equilibri tradicional de forces de l'antiga OAP –ara ANP– i s'erigeix en líder del poble palestí. Ara bé, sobre la taula, la realitat política és una altra, però Hamàs, que aspira a fer realitat l'alliberament de tot Palestina, haurà de respondre a la necessitat de pau del seu poble.

La portada d'EL TEMPS núm 1.106, de 23 d'agost del 2005, er prou explícita, "Qui controlarà Gaza?" Aleshores el primer ministre israelià, Ariel Sharon, inicià el pla unil teral de desconnexió que abandonà p sempre Gaza als palestins. Però l'antig ciutat filisteu, allà on Samsó derrocà e temple de Dagon, fou presa no per le milícies de l'Autoritat Nacional Palesti na sinó pels batallons d'Izz ad-Din a Qasam, el braç armat de Hamàs.

Des d'aquest llunyà 8 de desembr del 1987, quan un camió israelià enve

tí dos taxis palestins i va matar quatre persones, succés que marcà l'inici de la Intifada i també el naixement de Hamàs, fins al passat 25 de gener, l'organització fundada pel xeic Ahmad Iassín ha recorregut un llarg camí que l'ha situada al capdavant de la resistència palestina, ara ja no només militar sinó també política. La victòria de Hamàs al Consell Legislatiu Palestí ha provocat estupor a Israel, intranquil·litat als EUA, recel a la Unió Europea, no se sap ben bé què a Rússia, però satisfacció a la mateixa Palestina –i no solament als anomenats territoris ocupats– i a la resta del món àrab. Que Síria aculli amb goig la victòria dels islamistes de Hamàs ja és un símptoma prou evident del canvi ideològic experimentat a la regió, quan les despulles del nacionalisme panarabista s'alien amb els partidaris de la constitució d'un estat islàmic segons sunna i xària.

La ràbia dels militants de la fins al passat 25 de gener hegemònica Al-Fatah, congregats davant els edificis de l'ANP, exterioritza el fracàs de l'OAP històrica per controlar la resistència palestina en les dues darreres dècades. Col·laboració amb Israel –l'ANP n'és el resultat– i corrupció de la vella guàrdia, però ara sense la personalitat de Iàsser Arafat per salvar els mobles. Palestina, decididament, ha pres un altre rumb. L'última causa pròpia i amb resonàncies romàntiques del nacionalisme àrab ha canviat el registre simbòlic i s'ha arrencat amb l'islamisme. Aquesta és la primera i gran conseqüència del 25-G. Com digué un dels líders de Hamàs assassinat pels israelians, Abdu-l-Aziz Rantisi: "El comunisme fracassà, el líders nacionalistes fracassaren, tots els secularistes fracassaren. Ara el camp és buit de totes les ideologies, llevat de l'islam. Ara, en aquests temps crítics, quan el desordre i la confusió regnen, és el torn de l'islam, de la comunitat islàmica. Els temps de l'islam han vingut."

La pau cobejada. Hamàs, acrònim de Haraka al-Muqawma al-Islamiyya (Moviment de Resistència Islàmica) sempre s'oposà a la negociació amb Israel i rebentà qualsevol iniciativa en aquest sentit, sí, però sempre trobà la col·laboració de l'estat hebreu, indecís, quan no impel·lit directament per la co-

munitat internacional per asseure's a negociar amb els palestins. Tanmateix, els esforços del laborisme israelià per arribar a acords satisfactoris per a ambdues bandes sempre han topat amb l'immobilisme de la dreta jueva, encapçalada pel partit Likud, encara obsessionada en el somni sionista del Gran Israel. L'exemple d'Ariel Sharon (vegeu EL TEMPS núm. 1.127, del 17 de gener passat) és prou il·lustratiu, forçà l'eixida del Govern del laborista Ehud Barak, després de la cimera de Camp David de juliol del 2000, quan visità ostentament l'Esplanada de les Mesquites de Jerusalem per reivindicar la sobirania única –israeliana– de la ciutat santa. Anys abans, el mateix Sharon en protagonitzà una altra de les seves, quan s'apropià d'una casa del barri musulmà de Jerusalem i desplegué una enorme bandera israeliana, que encara avui es troba sota la protecció de l'exèrcit. Però fins i tot Sharon el sionista, el militar responsable de crims contra la humanitat per les matances de Sabra i Xatila, s'hagué de doblegar a les exigències d'una pau necessària per a ambdues parts en conflicte. El seu nou partit, Kadima, al qual també pertany l'ara primer ministre Ehud Olmert, n'és el resultat.

Que Hamàs també vol la pau és evident des que el 8 de febrer del 2005 l'organització patriòticoislamista declarà una treva a l'estat hebreu, amb cessament de les incursions armades, per poder participar en política. Ha-

màs, però, s'ha enfrontat en la darrera dècada amb la política d'assassinats selectius, terrorisme d'estat hipòcritament justificat per Occident, que el 22 de març del 2004 posava fi a la vida del seu fundador, Ahmad Iassín, un vell impedit en cadira de rodes destrossat per un míssil israelià quan tornava de la mesquita. Un mes després, un altre míssil impactava contra el vehicle d'Abdu-l-Aziz Rantisi, successor d'Ahmad Iassín. Per dos cops escapçada l'organització, prengué les regnes de Hamàs el cirurgià de professió Mahmud az-Zahar, com a cap de l'oficina política, que comparteix el poder amb Ismail Haniye i Said as-Siam. Az-Zahar també patí un atemptat israelià en què morí el seu fill.

Anunciada la treva, al desembre Hamàs donà a conèixer els seus candidats al Consell Legislatiu Palestí, en una llista encapçalada per Haniye. Az-Zahar, en declaracions prèvies als comicis en una ràdio israeliana, afirmà que Hamàs estava oberta a converses amb Israel: "Depenen de l'altra part, perquè els israelians no en saben, de fer negociacions... Deixeu-nos esperar fins a després de les eleccions." En la mateixa entrevista, Az-Zahar féu una crida a la retirada d'Israel dels territoris ocupats, Cisjordània i Jerusalem est, el primer pas per arribar a un acord de pau, que per al triumvirat de Hamàs mai no significarà el reconeixement d'Israel.

Hamàs anunciava la seva presagiada victòria, tot i que enquestes, serveis se-

Khalid Mixaal, un dels membres de la direcció col·legiada de l'organització islamista Hamàs.

crets, cancelleries i observadors de tot pelatge donaven per guanyador Al-Fatah, més aviat desitjaven que guanyés el partit del desaparegut Arafat. Finalment, els resultats fets públics per la Comissió Electoral foren prou taxatius: de 132 escons en disputa, Hamàs n'obtingué 76 contra els 43 de la formació d'Arafat.

Després de les eleccions. Tan bon punt es coneixia l'abast de la victòria de Hamàs, les alarmes saltaren als governs occidentals, sobretot als EUA i Israel. Tots a l'uníson demanaren el desarmament de Hamàs, però això és com demanar que un arbre no tingui fulles. Hamàs, òbviament, s'hi ha negat i fins i tot ha anunciat la creació d'un exèrcit palestí.

Tot just coneguts els resultats electorals, el primer ministre de l'ANP, Abu Qureia, dimití. Abu Mazen, successor d'Arafat com a rais, restà expectant, però la vella guàrdia de l'OAP ha resultat tocada per sempre, amb acusacions de corrupció i manifestacions dels mili-

tants d'Al-Fatah contra la *nomenklatura* d'un partit a qui costarà molt seguir la roda de Hamàs. No és el cas, però, de Marwan Berghuti, el candidat imposat pels joves renovadors, empresonat pels israelians, però un home que ja ha mostrat el seu desig de dialogar amb els islamistes.

El triomf de Hamàs, com no podia ser d'altra manera, esquitxà la política israeliana; de seguida els sectors més immobilistes, la dreta sionista, cercà els bocals expiatoris en Ariel Sharon, afectat per una greu malaltia, per haver impulsat la retirada de Gaza, i en el primer ministre en funcions, Ehud Olmert, tots dos militants de la nova formació Kadima. Des d'aleshores a Israel funciona un gabinet de crisi amb amenaces contínues a Hamàs.

Javier Solana, ministre d'Exteriors europeu *in pectore*, reconegué la dificultat de la nova situació, demanà a Hamàs l'abandonament de les armes i el reconeixement d'Israel i resta a l'espera del que diguin les cancelleries europees. Mentrestant, la secretària d'estat nord-americana, Condoleezza Rice no s'està de recordar que Hamàs és una organització "terrorista" i això malgrat els dubtes a qualificar la situació per George Bush. "S'obren nous interrogants", aquesta és la resposta del mandatari nord-americà.

"La nostra victòria és una lliçó a la comunitat internacional, i canviarà l'actitud d'Israel, els països àrabs i Occident envers el conflicte palestinoisraelià." Així de contundents es mostraren els dos líders de Hamàs, Ismail Haniye i Mahmud az-Zahar, un cop assabentats de la seva àmplia victòria. En la mateixa conferència de premsa posterior als comicis, Az-Zahar manifestà també, per si hi havia dubtes, que "la lluita armada contra Israel continuarà i la nostra victòria portarà Israel a fer concessions als palestins, la qual cosa canviarà l'actitud de Jordània i Egipte pel que fa al conflicte".

Tanmateix, alguna cosa també ha canviat a Hamàs, ja que aviat vingueren les matisacions del mateix Az-Zahar, que digué que Hamàs vol mantenir la treva declarada el 8 de febrer de l'any passat, però que vol que Israel faci el mateix. A més, Az-Zahar advertí que Hamàs respondrà a qualsevol atac de l'exèrcit israelià: "Si ells segueixen el seu com-

promís amb la calma, aleshores continuarem, si no, no tindrem altra opció que protegir el nostre poble i la nostra terra."

Ecos al món àrab. Síria ha sortit al pas de les amenaces occidentals de suspendre les ajudes econòmiques per al manteniment de l'ANP, si Hamàs no condemna la violència i reconeix Israel. D'antuvi els líders islamistes ja havien advertit de prescindir-ne si calgués i de recaptar l'ajut dels països àrabs. De fet Hamàs ha bastit el seu entramat social polític amb aportacions del món islàmic, fonamentalment de l'Iran i l'Àrabia Saudita. Tot i això, Faruq ash-Shara, ministre sirí d'Afers Estrangers afirmà que Damasc plantejaria la qüestió a la Lliga Àrab.

Els EUA i la Unió Europea s'inclinen per tallar l'ajut a l'ANP si Hamàs forma govern sense condemnar la violència ni reconeixer l'estat d'Israel, qüestió aquesta darrera gairebé impossible Rússia, tanmateix, d'antuvi féu costat als requeriments dels EUA i la UE, però recentment se n'ha desmarcat. El seu president, Vladímir Putin, creu inoportú el cessament de l'ajut a l'ANP, que forçosament conduiria a una radicalització palestina. Israel, de moment, ja ha suspès els ingressos duaners a l'ANP, actitud que Hamàs ha definit per boca del seu portaveu, Muxir al-Mari, com "un esforç israelià per furtar els diners palestins".

Si bé Síria ha estat un ferm suport Hamàs i allí resideix el politburó de l'organització, encapçalat per Khalid Mixaal, un altre dels referents de Hamàs és l'Àrabia Saudita, que critica per desassenyada l'amenaça de la UE de no finançar l'ANP. Segons el príncep Saud al-Faisal, ministre d'Afers Estrangers del regne saudita, "la Unió Europea insistí a celebrar eleccions a Palestina, i aquest és el resultat de la seva demanda. No acceptar ara el resultat de les eleccions és un posicionament irracional". No obstant això, el cap de la diplomàcia saudita vaticina una Hamàs diferent ara en el govern més moderada: "No puc creure que Hamàs no actuarà amb responsabilitat com a govern. Hem d'esperar i veure mantenir el cap fred abans de tancar la porta a possibles solucions pacífiques."

Un exèrcit palestí. El passat 28 de gener, Khalid Mixaal, exiliat a Damasc, en nom de la direcció de Hamàs, rebutjà un eventual desarmament i advertí de la possibilitat que les faccions armades palestines es fusionessin per crear el futur exèrcit palestí. Les declaracions no són debades, car Israel, malgrat la victòria del 25-G, continua considerant Hamàs una organització "terrorista" i no renuncia als assassinats selectius. A més, Ehud Olmert ha assegurat que impedirà el trànsit dels diputats de Hamàs entre Gaza i Cisjordània.

No estranyi, doncs, que Hamàs, en aquesta guerra de declaracions, amenci de crear un exèrcit. Altrament, sobre el paper d'Al-Fatah en el futur, el portaveu de Hamàs ha estat taxatiu, "ens necessitem els uns als altres". Per a Mixaal, els dirigents d'Al-Fatah es precipitaren quan van rebutjar una possible col·laboració en el Govern amb Hamàs i criticà l'actitud conciliadora del president Mahmud Abbas amb els EUA i la UE. El líder de l'ANP afirmà que el nou govern ha de respectar els acords i compromisos adoptats, a la qual cosa replicà Mixaal que el nou govern "prendrà el que convingui i rebutjarà el que no interessi" dels acords presos per l'Autoridad Nacional Palestina (ANP). Per a Mixaal la prioritat de Hamàs és introduir reformes en el sistema polític palestí i protegir la resistència. A més, la direcció de Hamàs rebutja de pla els acords d'Oslo del 1993 i reitera la voluntat de recuperar Al-Quds (Jerusalem, en àrab).

L'actitud de la UE. La UE passa per ser el major aportador d'ajuts a l'ANP.

El seu alt representant per a la Política Exterior, el madrileny Javier Solana, afirmà el dissabte 20 de gener a les pàgines del rotatiu francès *Le Monde* que convé "evitar reconèixer un grup terrorista", i això malgrat la contundent victòria electoral. Tanmateix, la UE, segons Solana, reconeix la legitimitat dels comicis del passat 25-G. L'actitud de Solana és una clara constatació de la deriva de la UE en política internacional, que condemna Hamàs però no els assassinats selectius de l'altra part. Fins i tot, Solana reconeix al mateix diari la negativa de la UE a mantenir contactes amb Hamàs, cosa que augmenta el grau d'incertesa sobre el futur de la regió. Solana, finalment, es plega a les exigències del pla anomenat Full de Ruta, elaborat per l'anomenat quartet per al Pròxim Orient: ONU, UE, EUA i Rússia. Convé, però, recordar la fase III d'aquest pla, que s'esperava posar en pràctica entre els anys 2004-2005: estatut de Jerusalem, la qüestió dels refugiats i el desmantellament de les colònies jueves a Cisjordània. Prèviament els israelians havien d'haver posat fi a la política d'assentaments i els palestins havien de renunciar a la violència. però és que, a més, segons el Full de Ruta, les eleccions palestines serien l'avantsala de la proclamació de l'estat palestí.

Què passarà? Indiscutiblement la clau de volta és Jerusalem. S'avindrà Israel a tornar a les fronteres del 1967 i a renunciar a Jerusalem est? Vet ací la qüestió que pot dirimir la pau o la continuïtat del conflicte.

David Garrido

El Nègueb també existeix!

El proclamat estat d'Israel, el 1948, conquerí el Nègueb fins a Elat, l'eixida actual de l'estat hebreu al golf d'Àqaba. Des d'aleshores el Nègueb lluita pel seu alliberament, la lluita del beduí contra l'invasor sionista. El Consell Regional dels Pobles Palestins del desert del Nègueb, no reconegut per Israel, ha cridat a la mobilització per evitar la deportació forçosa. El Consell dirigit una crida als ciutadans del Nègueb àrabs, coincidint amb la victòria de Hamàs en les eleccions palestines, per la protecció de llurs terres i cases. Així s'instà a una marxa de protesta a la població d'Hora dissabte 4 de febrer contra el pla israelià de foragitar-los per instal·lar-hi colons jueus.

Els israelians consideren els beduïns "invasors de les terres estatals". Els actes de violència de l'exèrcit israelià al Nègueb són constants, malgrat el silenci internacional davant un episodi més de neteja ètnica que l'exèrcit israelià practica des del 1948. El mateix Ariel Sharon fou protagonista de les atrocitats de l'exèrcit jueu en aquesta regió durant la dècada dels cinquanta, quan comandava la brigada 101, sota les ordres directes de Moshe Dayan, i exterminà la tribu d'Azazmeh.

<p>CINEMA EN VALENCIA</p> <p>A VALÈNCIA</p> <p>DIMARTS CINEMA DOBLAT a les 20 h, als Cines Aragon 7 de febrer Harry Potter i el calze de foc Dir. Mike Nevell</p> <p><small>INSTITUT DE CINEMA DE VALÈNCIA</small> <small>ANÀLITIC DE VALÈNCIA</small> <small>Universitat d'Alacant</small></p> <p>Entrada gratuïta per als lectors d'El Temps amb aquesta butlleta</p>	<p>CINEMA EN VALENCIA</p> <p>A VALÈNCIA</p> <p>DIJOUS CINEMA SUBTITULAT a les 20 h, als Cines Albatros 9 de febrer Manual d'amor ('Manuale d'amore') Dir. Giovanni Veronesi</p> <p><small>INSTITUT DE CINEMA DE VALÈNCIA</small> <small>ANÀLITIC DE VALÈNCIA</small> <small>Universitat d'Alacant</small></p> <p>Entrada gratuïta per als lectors d'El Temps amb aquesta butlleta</p>	<p>CINEMA EN VALENCIA</p> <p>A ALACANT</p> <p>DIJOUS CINEMA DOBLAT a les 19.45 h, als Cines ABC Gran Via 9 de febrer Harry Potter i el calze de foc Dir. Mike Nevell</p> <p><small>INSTITUT DE CINEMA DE VALÈNCIA</small> <small>ANÀLITIC DE VALÈNCIA</small> <small>Universitat d'Alacant</small></p> <p>Entrada gratuïta per als lectors d'El Temps amb aquesta butlleta</p>
---	---	--